

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4581/2019
20.11.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић, Споменке Зарић, Бранислава Босиљковића и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Синиша Цветковић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство правде и државне управе, Основни суд у Врању, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Лесковцу, ради дуга, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1709/2013 од 09.05.2014. године, у седници одржаној 20.11.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца, као о изузетно дозвољеној ревизији.

ОДБАЦУЈЕ СЕ ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1709/2013 од 09.05.2014. године, као недозвољена.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању, Судска јединица у Прешеву П 279/13 од 28.10.2013. године, ставовима првим и четвртим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу исплати 1.000,00 динара на име извршеног вештачења у предмету П 154/04, са законском затезном каматом, како је изреком наведено, те да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 27.000,00 динара са трошковима таксе за тужбу и одлуку суда у износу од 3.800,00 динара, са законском затезном каматом, како је изреком наведено. Ставовима другим, трећим и петим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца да му тужена на износ од 1.000,00 динара исплати законску затезну камату, 850.000,00 динара на име вештачења са законском каматом, као и законску затезну камату на износ од 3.800,00 динара, све како је изреком наведено.

Пресудом Вишег суда у Врању Гж 1709/2013 од 09.05.2014. године, усвојена је жалба тужене и преиначена првостепена пресуда у ставовима првом и четвртм изреке, тако што је одбио тужбени захтев тужиоца да му тужена исплати износ од 1.000,00 динара на име извршеног вештачења у предмету П 154/04, са законском затезном каматом и да суд обавезе тужену да му накнади трошкове парничног поступка у износу од 27.000,00 динара, са законском затезном каматом, како је изреком наведено. Одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца и

првостепена пресуда потврђена у ставу трећем изреке. Обавезан је тужилац да туженој на име трошкова парничног поступка исплати износ од 24.000,00 динара, са законском затезном каматом од 09.05.2014. године до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучује као о изузетно дозвољеној, сагласно члану 404. Закона о парничном поступку.

Према члану 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14, 87/18), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија (став 2).

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП. Наиме, нема разлога који указују на потребу разматрања правних питања од општих интереса и правних питања у интересу равноправности грађана, као ни потребу уједначавања судске праксе.

Имајући у виду наведено, Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, због чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије применом члана 410. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

У тужби ради дуга, поднетој суду 18.01.2013. године, вредност предмета спора износи 1.850,00 динара.

Имајући у виду вредност предмета спора, ради се о спору мале вредности, обзиром да се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који очигледно не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, како је прописано чланом 468. став 1. ЗПП, а одредбом члана 479. став 6. истог закона прописано је да против одлуке другостепеног суда у поступку о споровима мале вредности није дозвољена ревизија.

У конкретној ситуацији изјављена ревизија није дозвољена, без обзира на чињеницу што је другостепеном одлуком преиначена првостепена пресуда и одлучено о захтеву тужиоца, у односу на главни захтев, тако што је одбијен његов тужбени захтев. Ово из разлога што се, како је наведено, ради о спору мале вредности у коме се не примењује новелирана одредба члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, по којој је ревизија дозвољена ако је другостепени суд преиначио пресуду и одлучио о захтевима странака, као у конкретном случају.

Поред наведеног, преиначење трошкова спора није од утицаја на дозвољеност ревизије, будући да захтев за трошкове спора представља споредно потраживање у парници, те је искључена примена одредбе члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП.

Из наведених разлога, применом члана 404. став 2. и 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић